

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Asan/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018201673
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1018201673.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: N. O. W., B. XX. U. XXXX, X. P. P. W., P. Č.. X, právne zast.: JUDr. Vladimírom Zvarom, advokátom so sídlom vo Veľkom Krtíši, SNP 1/A, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 6. apríla 2016, číslo KM-OLVS-141/2015/OPK, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2019, č.k. 6S/204/2018-137, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 6. júna 2019, č.k. 6S/204/2018-137 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 6. apríla 2016, číslo KM-OLVS-141/2015/OPK, ktorým podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) zamietol rozklad a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky z 2. októbra 2013, číslo: 258. Uvedeným personálnym rozkazom bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, pričom protiprávne konanie žalobcu spočívalo v tom, že žalobca pod vplyvom alkoholu riadil svoje motorové vozidlo, v kritickom čase bol vo vozidle sám, nezastavil na pokyn hliadky, ktorú sa snažil ovplyvniť vo svoj prospech a po neúspechu sa vyhrážal členom hliadky fyzickou likvidáciou.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 48 ods. 3 písm. g/, h/, § 136 písm. d/, § 192 ods. 1 písm. e/, § 192 ods. 5, §

194 ods. 3, § 238 ods. 1-4, § 241 ods. 1-3, § 254 ods. 3, § 263 ods. 1,5, § 266 ods. 3 postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je odôvodnené v dostatočnom rozsahu, a to tak z hľadiska ustálenia priebehu zásahu zasahujúcej motorizovanej hliadky polície pri zadržení žalobcu v jeho vozidle zn. Škoda 120 LS, ev. č. L.-XXX H. ako aj z hľadiska uvedenia všetkých skutočností rozhodných pre riadne posúdenie veci. Skutkový stav veci bol zistený v zodpovedajúcom rozsahu. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia (ako aj personálneho rozkazu č. 258) orgány verejnej správy poukázali na vyjadrenia členov zasahujúcej hliadky polície - veliteľ L. Y. T. a člen hliadky L. T. T., z ktorých zhodných výpovedí jednoznačne vyplýva priebeh zásahu - prenasledovanie vozidla žalobcu, jeho zastavenie (vrátane miesta a spôsobu) ako aj skutočnosť, že vozidlo v danom čase viedol žalobca ako jeho vodič, vo vozidle sa s ním iná osoba nenachádzala. Vzhľadom na zistený skutkový stav priebehu zásahu hliadky polície pri zastavení vozidla žalobcu krajský súd obranu žalobcu o existencii iného vodiča, ktorého žalobca označil ako K. R. Z., občan Maďarska, vyhodnotil ako účelové tvrdenie v snahe vyhnúť sa postihu za jazdu pod vplyvom alkoholu. Podľa názoru súdu ani technicky nebolo možné považovať za pravdivé tvrdenia žalobcu o tom, že vozidlo riadila iná osoba - jeho známy K. R. Z., občan Maďarska, ktorý z dôvodu, že nemal pri sebe doklady, po zistení, že vozidlo prenasleduje polícia toto zastavil a opustil ešte pred príchodom policajnej hliadky, pričom žalobca sa bezprostredne po jeho opustení vozidla premiestnil zo sedadla spolujazdca na sedadlo vodiča, keďže vozidlo musel brzdiť nožnou brzdou. Súd nemal dôvod neveriť výpovedi dvoch zasahujúcich policajtov - členov hliadky opisujúcich priebeh prenasledovania a zastavenia vozidla žalobcu odlišne od verzie žalobcu. Títo zhodne uviedli, že v čase výkonu ich služby (00.50 hod. dňa 4. augusta 2013) v obci Dolné Plachtince spozorovali protiídúce vozidlo zn. Škoda 120 idúce z časti aj v protismere veľkou rýchlosťou, ktoré sa rozhodli zastaviť výstražným svetelným nápisom STOP, na čo jeho vodič nereagoval a preto sa ho rozhodli prenasledovať asi 600 až 800 metrov zo vzdialenosti cca 50 metrov. Počas prenasledovania mali vozidlo stále na dohľad. Veliteľ hliadky L. T. po tom, ako prešlo vozidlo popri ich aute zistil, že vozidlo riadi ako vodič žalobca, ktorého pozná. Nakoľko vodič vozidla zn. Škoda 120 (žalobca) nereagoval na pokyn na zastavenie vozidla hliadka sa rozhodla ho predísť a zastaviť, pričom pri jeho predbiehaní opäť spozorovali ako vodiča vozidla zn. Škoda 120 žalobcu. Pred vjazdom do obce Veľký Krtíš došlo k zastaveniu oboch vozidiel a po vystúpení z vozidla členovia hliadky zistili, že na mieste vodiča sedí žalobca, pričom žiadna iná osoba z tohto vozidla dotedy nevystúpila a ani sa v ňom nenachádzala.

4. Krajský súd rovnako ako nedôvodné vyhodnotil i ďalšie žalobcom uplatnené námietky. O prepustení žalobcu zo služobného pomeru policajta bolo rozhodnuté v zákonnej subjektívnej lehote 2 mesiace (§ 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z.) od kedy sa nadriadený žalobcu dozvedel o dôvode prepustenia (jazda motorovým vozidlom pod vplyvom alkoholu - dňa 4. augusta 2013) a zároveň v tejto lehote bol personálny rozkaz č. 258 aj riadne - zákonne a účinne doručený - dňa 4. októbra 2013. V tejto súvislosti súd uviedol, že aj keď nebol v tejto lehote personálny rozkaz doručený žalobcovi osobne (bol mu zasielaný prostredníctvom pošty s doručenkou do vlastných rúk a úložnou dobou 5 dní a dňa 8. októbra 2013 došlo k uloženiu zásielky), personálny rozkaz bol zákonne doručený, nakoľko v dvojmesačnej lehote - dňa 4. októbra 2013 bol prevzatý jeho splnomocneným zástupcom - advokátom JUDr. Vladimírom Zvarom, čím nastali účinky doručenia priamo žalobcovi, nakoľko v administratívnom spise založená udelená plná moc pre jeho právneho zástupcu sa vzťahovala aj na prijímanie a doručovanie písomností vo veci konania o jeho prepustení zo služobného pomeru, a takýto postup je plne v súlade so zákonom č. 73/1998 Z.z. Aj z následných krokov žalobcu vyplýva, že predmetným personálnym rozkazom disponoval, podal v zákonnej lehote voči nemu opravný prostriedok - odôvodnený rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný. Zákon č. 73/1998 Z.z. umožňuje, aby bol policajt v personálnom konaní (prepustenie zo služobného pomeru) zastúpený splnomocneným zástupcom a tomuto zástupcovi sa potom môže účinne doručiť aj personálny rozkaz o prepustení, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Namietané nedostatočné zistenie skutkového stavu z dôvodu nezákonných dôkazov - sfalšovanie podpisu žalobcu v Správe o objasňovaní priestupku súd vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko túto skutočnosť žalobca v podanej žalobe nijako bližšie neodôvodnil. Túto skutočnosť žalobca nenamietal

počas trvania personálneho konania a nebola ani predmetom jeho námietok v podanom rozklade. Tiež žalobcom namiatané nedodržanie lehoty 60 dní od podania rozkladu voči personálnemu rozkazu na vydanie napadnutého rozhodnutia nepovažoval súd za takú vadu, ktorá by mohla mať sama osebe za následok nezákonnosť postupu konajúcich orgánov verejnej správy a napadnutého rozhodnutia. K ďalšej námietke týkajúcej sa tej skutočnosti, že žalobca sám požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, súd uviedol, že vydaním rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nebolo postupované v rozpore so zákonom č. 73/1998 Z.z. Je totiž možné, že skôr ako nadobudol účinnosť prv vydaný personálny rozkaz z 27. augusta 2013, č. 541 o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru (služobný pomer žalobcu sa mal týmto personálnym rozkazom skončiť k 31. októbru 2013) bolo možné, v prípade splnenia zákonných podmienok pristúpiť k skončeniu služobného pomeru takým spôsobom ako to uskutočnil žalovaný (personálnym rozkazom č. 258) ku dňu 4. októbra 2013 - doručenia tohto personálneho rozkazu žalobcovi, ktorý dátum nastal skôr. Žiadne zákonné ustanovenie takýto postup nevylučuje. Je potrebné prijať záver, že v prípade, ak sa v priebehu plynutia doby do skončenia služobného pomeru v zmysle rozhodnutia o uvoľnení (PR č. 541) udeje, respektíve zistí také konanie policajta (žalobcu), ktoré nadriadený vyhodnotí ako nezlučiteľné s ďalším pôsobením policajta v služobnom pomere, musí mať nadriadený možnosť skončiť služobný pomer takéhoto policajta aj iným spôsobom a aj skôr.

5. Uzavrel, že žalobca sa dopustil konania, pre ktoré bol s ním ukončený služobný pomer síce mimo výkon činnej služby, avšak vzhľadom na všetky okolnosti prípadu ako aj povinnosti žalobcu - policajta vyplývajúce z jeho postavenia a služobnej prísahy je treba vyhodnotiť jeho skutok ako nezlučiteľný s tým, aby ďalej zotrval v služobnom pomere. Jednoznačne správny súd sa musí prikloniť k prijatému záveru žalovaného, že žalobca porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, nakoľko sa dopustil konania opísaného vo výroku personálneho rozkazu č. 258. Riadiť motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu aj v čase mimo výkonu služby je v prípade policajta celkom zrejme dôvod, pre ktorý je možné takéto konanie označiť ako hrubé porušenie služobnej disciplíny zakladajúce opodstatnený záver o tom, že by ponechanie takéhoto policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zákon č. 73/1998 Z.z. v § 192 ods. 1 písm. e/ síce presne neuvádza, čo je možné pokladať za hrubé porušenie povinnosti policajta, avšak vzhľadom na znenie § 48 a § 136 je potrebné jazdu pod vplyvom alkoholu policajta aj v čase mimo jeho výkonu štátnej služby posúdiť ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, tak ako tomu bolo aj v danom prípade, a to aj vzhľadom na všetky okolnosti predmetnej situácie, ktorá predchádzala zastaveniu vozidla žalobcu policajnou hliadkou, ako aj žalobcovým následným správaním voči zasahujúcim policajtom (vulgárne vyjadrovanie sa voči nim a vyhrážky).

6. Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd konštatujúc pritom zákonnosť postupu a rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v preskúmvanej veci, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O nároku na trov konania rozhodol krajský súd podľa § 168 SSP a vo veci úspešnému žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil a navyše ide o orgán štátnej správy.

II.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

10. Konkrétne namietal aj podporne s poukazom na úpravu Zákonníka práce (z dôvodu absencie judikatúry zaoberajúcej sa vznikom, zmenou a zánikom služobného pomeru), že okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranným adresovaným právnym úkonom, pracovný pomer sa končí ihneď

po jeho doručení s tým, že okrem obligatórnej písomnej formy a dôvodu, ktorý je taxatívne vymedzený v § 68 a § 69 Zákonníka práce, musí byť okamžité skončenie pracovného pomeru doručené. Z formulácie § 38 Zákonníka práce vyplýva, že zákonodarca uprednostňuje priame doručovanie pred doručovaním sprostredkovaným poštou. Ide o kogentné ustanovenie Zákonníka práce. Písomnosti, ktoré sú doručované poštou, musia byť doporučené, v prípade písomnosti zamestnávateľa navyše s poznámkou „do vlastných rúk“. Rovnako hovorí aj súdna prax, pričom ak túto zásielku prevzala iná osoba než zamestnanec, nebola tým splnená povinnosť zamestnávateľa doručiť túto písomnosť. Doručenie písomnosti podľa Zákonníka práce je možné nielen v pracovnom čase, ale aj po jeho skončení alebo tiež v nočných hodinách, čo plne korešponduje i s ustanovením § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. Ďalej žalobca poukázal na inštitút zastúpenia v zmysle občianskoprávnej úpravy (Občiansky zákonník, Občiansky súdny poriadok) a následne na typy zastúpenia, teda vo forme zastúpenia na základe plnej moci, na základe zákona a úradného rozhodnutia. S poukazom na § 266 ods. 3,4 zákona č. 73/1998 Z.z. uviedol, že rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a § 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým (ods. 3). Povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne (ods. 4). Dodal, že účastníkmi konania podľa § 231 menovaného zákona účastníkmi konania sú policajti, bývalí policajti alebo pozostalí po policajtoch, ak sa má konať o ich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach, ako aj iné osoby, ak tak ustanovujú osobitné predpisy.

11. V ďalšej časti podanej kasačnej sťažnosti žalobca uviedol, že zákon č. 73/1998 Z.z. jednoznačne a nespochybniteľne v § 266 ods. 3 uvádza, aké druhy rozhodnutí sa doručujú osobne policajtovi a nie účastníkovi konania. Patrí medzi ne i rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru vydané formou personálneho rozkazu, na základe čoho podľa žalobcu personálny rozkaz z 2. októbra 2013, číslo 258, mu do súčasnej doby preukázateľne doručený nebol, ako s účastníkom konania sa s ním nekonalo, v dôsledku čoho sa jedná o neexistenčný právny úkon. Pojem policajta, t.j. osoby, ktorej sa doručujú rozhodnutia týkajúce sa vzniku, zmeny, či zániku služobného pomeru podľa § 266 ods. 3 je jednoznačne vyšpecifikované v § 1 ods. 3 zákona, kde sa hovorí, že pod pojmom policajta treba rozumieť príslušníka Policajného zboru, príslušníka informačnej služby, príslušníka bezpečnostného úradu a príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže, pričom v § 2 ods. 1 zákona sa uvádza, že policajtom sa rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade. Z toho je zrejmé, že splnomocnený zástupca nie je v služobnom pomere podľa zákona č. 73/1998 Z.z., nevykonáva štátnu službu, t.j. nie je procesne spôsobilý na prevzatie rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a doručenie iba jemu nie je postačujúce. V tomto smere ďalej dôvodil, že krajský súd (pokiaľ akceptoval doručenie personálneho rozkazu iba advokátovi žalobcu) nepostupoval ústavne konformným spôsobom, lebo prejedlikoval okruh účastníkov konania podľa zákona č. 73/1998 Z.z., v konaniach týkajúcich sa rozhodnutí vydávaných v súvislosti so vznikom, zmenou, zánikom služobného pomeru, čím sa jedná o neplatný právny úkon vo veci doručenia predmetného personálneho rozkazu, pretože takýmto právnym posúdením veci uprel právo žalobcu na doručovanie rozhodnutia o ukončení služobného pomeru i jeho osobe i napriek tomu, že tohto práva sa nikdy nevzdal.

12. Vo vzťahu k plnomocenstvu udelenému advokátovi uviedol, že toto ho oprávňovalo na konanie vedené pod sp. zn. KRPZ-BA-KD 16-502-004/2013 kde ako účastník konania vystupovalo KR PZ BA a nie u úplne iného subjektu MV SR pod úplne inou spisovou značkou a končiace vydaním personálneho rozkazu. Rozhodnutie o prepustení vydal úplne iný oprávnený správny orgán - minister vnútra, čo vyplýva i z toho, že sa jedná i o úplne iné číslo rozhodnutia vydaného týmto orgánom. V žiadnom zo štádií konania sa nevzdal svojho práva na doručovanie písomností jeho osobe, v žiadnom zo štádií konania nedal advokátovi výhradnú, úradne overenú, písomnú, plnú moc - aká sa na doručovanie zásielok v zmysle bodu 6.2.5 všeobecných poštových podmienok inej osobe ako adresátovi vyžaduje.

13. Žalobca namietal, že o opravnom prostriedku voči personálnemu rozkazu rozhodoval ten istý subjekt štátu, ktorý ho i vydal, čím došlo k porušeniu základného práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože logickým záverom sa možno opodstatnene domnievať, že ak je štátny orgán vydávajúci rozhodnutie v prvom i v druhom stupni totožný, zjavne, je dané, že môže dôjsť k svojvôli.

14. V ďalšej časti dôvodil, že podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. bez zákonom špecifikovaného určenia zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je porušený článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko platí, že do práv fyzických osôb možno vstupovať, tieto obmedzovať, alebo ukladať povinnosti len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Tým je neprípustná možnosť subjektívne stanovisko štátneho orgánu povýšiť nad zákon. Je to v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože aplikácia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona je založená iba na voľnej úvahe žalovaného, čo má charakter zákonodarnej moci, ktorá mu neprislúcha. Má za to, že voľnou úvahou predmetného ustanovenia je žalovanému daná možnosť k sklonu k zneužitiu predmetného ustanovenia.

15. Žalobca ďalej namietal, že krajský súd bezdôvodne akceptoval ničím nepodložené tvrdenia hliadky PZ o vulgárnom vyjadrovaní voči hliadke, naopak neakceptoval žiadne úvahy navrhované žalobcom, konkrétne predloženie záznamu z kamery vozidla polície, falšovanie podpisu žalobcu v správe o objasnení priestupku, účelové prehládanie výpovede skutočného vodiča vozidla potvrdzujúca, že vozidlo neriadil žalobca, na základe čoho nemožno konanie štátnych orgánov považovať za spravodlivé. K záveru krajského súdu, že sfalšovanie podpisu žalobca nenamietal počas trvania personálneho konania a ani v podanom rozklade, žalobca uviedol, že originál priestupkového spisu mu bol predložený dňa 28. januára 2014 na ústnom pojednávaní, kde ihneď namietal, ako je možné, že jeho podpis sa objavil na strane 1 správy o objasňovaní priestupku, a to na strane, kde sa uvádza stanovisko hliadky PZ. Rovnako namietal správnosť poukazu krajského súdu na § 136 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý zjavne s predmetom konania nesúvisí a z § 48 menovaného zákona zase nevyplýva, čo je možné považovať za zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, či služobnej prísahy.

16. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne, aby zrušil Personálny rozkaz z 2. októbra 2013, číslo 258 a vec vrátil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III.

17. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 9. augusta 2019 s tým, že dôvody žalobcom uplatnené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné; plne sa stotožnil so záverom, ku ktorému dospel krajský súd.

18. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

IV.

19. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 23. augusta 2019 na vedomie.

V.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1,2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

21. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

23. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súde v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 6 ods. 2 písm. a/ SSP, správne súde rozhodujú v konaniach o správnych žalobách;

25. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

26. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

27. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 6. apríla 2016, číslo KM-LVS-141/2015/OPK, ktorým podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. zamietol rozklad a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky z 2. októbra 2013, číslo: 258. Uvedeným personálnym rozkazom bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, pričom protiprávne konanie žalobcu spočívalo v tom, že žalobca pod vplyvom alkoholu riadil svoje motorové vozidlo, v kritickom čase bol vo vozidle sám, nezastavil na pokyn hliadky, ktorú sa snažil ovplyvniť vo svoj prospech a po neúspechu sa vyhrážal členom hliadky fyzickou likvidáciou.

28. Zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba"). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1,2).

29. Podľa § 48 ods. 3 písm. g/, h/ zákona č. 73/1998 Z.z., policajt je povinný
- v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor
- dodržiavať služobnú disciplínu;

30. Podľa § 189 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z., služobný pomer sa končí prepustením;

31. Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby;

32. Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajta aj doručiť.

33. Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru

spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

34. Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

35. Podľa § 194 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné;

36. Podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c/ až g/, možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

37. Podľa § 227 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z., služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru z dôvodu organizačných zmien alebo pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti;

38. Podľa § 231 zákona č. 73/1998 Z.z., účastníkmi konania sú policajti, bývalí policajti alebo pozostali po policajtoch, ak sa má konať o ich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach, ako aj iné osoby, ak tak ustanovujú osobitné predpisy.

39. Podľa § 232 zákona č. 73/1998 Z.z., konanie v prvom stupni vo veciach služobného pomeru uskutočňuje a rozhoduje v ňom minister a nadriadený a ďalšie subjekty, ak to ustanovuje tento zákon (ďalej len "oprávnený orgán").

40. Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

41. Podľa § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

42. Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

43. Podľa § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

44. Podľa § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

45. Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

46. Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo dorúčením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v

rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

47. Podľa § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

48. Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

49. Podľa § 243 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgán, ktorý rozhodnutie vydal.

50. Podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z.z., proti rozhodnutiu ministra, ak nejde o rozhodnutie o odvolaní, možno podať rozklad. O rozklade rozhoduje minister na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie; proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Pre rozklad a konanie o ňom platia ustanovenia o odvolaní.

51. Podľa § 263 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., zastúpenie vzniká na základe plnomocenstva alebo rozhodnutím súdu. Zástupca koná v mene zastúpeného a zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

52. Podľa § 263 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., zástupca musí konať osobne; ďalšieho zástupcu si môže ustanoviť, len ak je to ustanovené právnym predpisom alebo dohodnuté účastníkmi. Aj z právnych úkonov ďalšieho zástupcu vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

53. Podľa § 263 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., na zastúpenie je potrebné písomné splnomocnenie, v ktorom musí byť uvedený rozsah oprávnenia zástupcu; inak je neplatné.

54. Podľa § 264 zákona č. 73/1998 Z.z., plnomocenstvo zanikne, ak ho zastúpený odvolá alebo ak ho zástupca vypovie. Odvolanie alebo vypovedanie plnomocenstva musí byť písomné, inak je neplatné. Plnomocenstvo zanikne tiež smrťou niektorého z nich. Pre iného ako zástupcu a zastúpeného je zánik plnomocenstva účinný vtedy, keď sa o ňom dozvie. Ak zastúpený zomrie alebo ak zástupca plnomocenstvo vypovie, je zástupca povinný vykonať všetko, čo neznesie odklad, aby zastúpený neutrpel ujmu. Takto vykonané úkony majú právne následky, ako keby zastúpenie ešte trvalo, ak neodporujú tomu, čo zariadil zastúpený alebo jeho dedič.

55. Podľa § 266 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie sa oznamuje vyhlásením, a ak to nie je možné, doručením, ak ďalej nie je ustanovené inak.

56. Podľa § 266 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie oznamuje vyhlásením policajtovi ústne oprávnený orgán.

57. Podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou "do vlastných rúk"; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým.

58. Podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne. Ak sa písomnosť uložená na pošte nevyzdvihla, nastanú účinky jej doručenia na tretí deň od jej uloženia. Na túto lehotu sa nevzťahuje ustanovenie § 262 o počítaní času.

59. Podľa § 266 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., podľa odsekov 3 a 4 sa postupuje aj pri doručovaní rozhodnutia opatrovníkovi, ak je policajtovi ustanovený.

60. Podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z.z., na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 52) [odkaz na zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)] okrem výkonu rozhodnutia.

61. Najvyšší súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

62. Predovšetkým je potrebné uviesť, že služobný pomer príslušníkov policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov. Tieto vzťahy, sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Ide teda o špecifický štátnozamestnanecký pomer verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.

63. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (pozri napríklad Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8. decembra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlender proti Francúzsku, rozsudok z 27. júna 2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96).

64. Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany. Táto je premietnutá aj v osobitnej úprave konania vo veciach služobného pomeru v dvanástej časti zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ktorá vylučuje použite všeobecného predpisu o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia (§ 247a zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru).

65. K námietke žalobcu, že personálny rozkaz mu nebol riadne doručený, keďže bol doručený výlučne jeho právnomu zástupcovi, najvyšší súd uvádza, že podľa už vyššie citovaných ustanovení § 266 v spojení s § 263 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že zastúpenie vzniká na základe plnomocenstva alebo rozhodnutím súdu. Zástupca koná v mene zastúpeného a zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému s tým, že na zastúpenie je potrebné písomné splnomocnenie, v ktorom musí byť

uvedený rozsah oprávnenia zástupcu; inak je neplatné. Na základe splnomocnenia teda splnomocnenec vykonáva právne úkony v mene splnomocniteľa, pričom účinky vznikajú priamo splnomocniteľovi. Najvyšší súd má za to, že v prvom stupni konajúci služobný úrad postupoval v súlade so zákonom, keď personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky z 2. októbra 2013, číslo: 258 doručoval právnenému zástupcovi (advokátovi) žalobcu, keďže predložením plnomocenstva žalobcom mal preukázané, že žalobca bol v konaní zastúpený advokátom. Plnomocenstvom ako dvojstranným právnym úkonom, žalobca deklaroval správnenému orgánu, v akom rozsahu a komu udeľuje oprávnenie na zastupovanie. Z obsahu predloženého plnomocenstva z 9. septembra 2013, podpísaným žalobcom ako aj advokátom bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že žalobca udelil plnomocenstvo na všetky úkony t.j. aj na prijímanie a doručovanie písomností vo veci cit.: „zastupovanie vo veci konania o prepustenie zo služobného pomeru u KRPZ Bratislava spis zn. KRPZ-BA-KD 16-502-004/2013“, ktorej číslo zodpovedalo konaniu vedenom v prvom stupni jeho bezprostredne nadriadeným pred predložením veci jeho nadriadenému (ministrovi vnútra) oprávnenému rozhodnúť o prepustení žalobcu zo služobného pomeru (pozri § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.) s tým, že dorúčením príslušného personálneho rozkazu (odhliadnuc od jeho odlišnej spisovej značky) bolo zavŕšené prvostupňové správne konanie ako celok. Správnenému orgánu nemožno vyčítať nesprávny postup, keď personálny rozkaz doručil len advokátovi preukázateľne splnomocnenému na zastupovanie žalobcu v predmetnom správnom konaní, pretože účinky doručenia písomnosti právnenému zástupcovi vznikli priamo žalobcovi. Logickým výkladom možno dospieť k nepochybnému záveru, že ustanovenie § 266 ods. 3 zákona upravuje situáciu, v ktorej policajt nie je v konaní zastúpený pričom niet dôvodu vykladať ho (s poukazom na ustanovenie § 263 ods. 1 zákona) rovnako aj v prípade zastúpenia splnomocneným zástupcom. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. júna 2008, sp. zn. 1Sžo/77/2008, prípadne mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2004, sp. zn. III. ÚS 345/04-11). Poukaz žalobcu na úpravu Zákonníka práce je v tomto prípade bezpredmetný, nakoľko inštitút doručovania písomností v personálnom konaní je upravený v už zmieňovanom § 266 zákona č. 73/1998 Z.z. (v spojení s § 263 zákona). Rovnako odkaz žalobcu na Poštové podmienky - Všeobecná časť (vnútroštátny styk) nie je opodstatnený, keďže personálny rozkaz bol doručovaný príslušníkmi Policajného zboru priamo právnenému zástupcovi žalobcu, a nie prostredníctvom poštového doručovateľa.

66. K námietke žalobcu, že vo veci tak v prvom ako aj v druhom stupni rozhodoval ten istý orgán (minister vnútra) najvyšší súd uvádza, že nadriadeným, ktorého predpokladá zákon č. 73/1998 Z.z. v § 192 ods. 5 je minister vnútra, nakoľko iba tento je oprávnený rozhodovať o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. [rovnako to vyplýva aj z Nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky číslo 174/2010 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (personálna pôsobnosť)]. V tomto smere je kľúčové, že minister vnútra ako predstavený ministerstva vnútra už nemá nadriadený orgán spôsobilý rozhodnúť o prípadne podanom opravnom prostriedku voči jeho rozhodnutiu; v takom prípade platí, že voči jeho rozhodnutiu je prípustný rozklad, o ktorom rozhoduje minister na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie, čo jasne vyplýva z § 244 zákona č. 73/1998 Z.z.

67. Žalobca v ďalšej časti podanej kasačnej sťažnosti namietal, že podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. bez zákonom špecifikovaného určenia zvlášť hrubého porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti je porušený článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko platí, že do práv fyzických osôb možno vstupovať, tieto obmedzovať, alebo ukladať povinnosti len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Tým je neprípustná možnosť subjektívne stanovisko štátneho orgánu povýšiť nad zákon. Je to v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože aplikácia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona je založená iba na voľnej úvahe žalovaného, čo má charakter zákonodarnej moci, ktorá mu neprislúcha. Má za to, že voľnou úvahou predmetného ustanovenia je žalovanému daná možnosť k sklonu k zneužitiu predmetného ustanovenia.

68. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že zákon č. 73/1998 Z.z. v § 192 ods. 1 písm. e/ [na rozdiel od pojmu „služobná prisaha“ (§ 17)] bližšie nedefinuje / nešpecifikuje, čo možno považovať, respektíve aké konanie príslušníka Policajného zboru už dosahuje intenzitu tzv. „porušenia služobnej povinnosti

zvlášť hrubým spôsobom“ majúceho za následok prepustenie policajta zo služobného pomeru. V tomto smere zákonodarca ponechal na správnom orgáne, aby posúdil, či konkrétne konanie policajta je takej intenzity, že naplnia pojmový znak „porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom“. Možno teda hovoriť o správnej úvahe, respektíve voľnej úvahe správneho orgánu vyjadrujúcej určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Správne uváženie sa uplatňuje predovšetkým v situáciách, keď správny orgán má na výber, či v určitej situácii uplatní svoju právomoc, alebo nie. V týchto prípadoch spravidla vychádza len zo všeobecného vymedzenia zákonných podmienok, ktoré zároveň predstavujú hranicu voľnej úvahy. Z hľadiska správnej teórie možno správnu úvahu definovať ako zákonom založenú voľnosť tohto orgánu zvoliť pri riešení konkrétneho prípadu jedno z viacerých právne možných rozhodnutí, pričom voľná úvaha môže byť založená iba zákonom respektíve z neho odvodenou právnou normou (Z. Bažil), zákonom vymedzený stupeň slobody správnych orgánov pri rozhodovaní konkrétnej veci, pričom v uvedenom rámci administratívny orgán prijíma optimálne riešenie z niekoľkých rôznych možností, avšak možnosť výberu z niekoľkých variant neznamená absolútnu slobodu správneho orgánu, keďže uváženie je vždy obmedzené určitým rámcom, či už užšie, alebo širšie (J. Macur). Pôjde teda o stav, keď právne normy, ktoré presne a jednoznačne neurčujú, aké riešenie má správny orgán na konkrétny prípad aplikovať, ale umožňujú, aby konajúci orgán v danom prípade sám hľadal riešenie, avšak v rámci priestoru vymedzeného právnou normou (K. Tóthová). V zákone č. 73/1998 Z.z. zákonodarca explicitne nedefinuje, čo pokladá za porušenie prísahy alebo zvlášť závažné porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnou normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechali správnomu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Zákon síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Na tomto mieste najvyšší súd poukazuje aj na § 27 ods. 2 SSP, podľa ktorého pri rozhodnutí, opatrení alebo inom zásahu, ktoré orgán verejnej správy vydal alebo vykonal na základe zákonom povolennej správnej úvahy, správny súd preskúmava iba, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzi a hľadísk ustanovených zákonom.

69. Nadväzne na skutočnosti uvádzané v predchádzajúcom bode 68 tohto rozhodnutia, najvyšší súd ďalej uvádza, že v prejednávanej veci sa krajský súd dostatočným spôsobom venoval tomu, či správne orgány náležite zistili skutkový stav veci pred vydaním napadnutého rozhodnutia, či si zaobstarali všetky potrebné podklady na vydanie rozhodnutia, a či boli získané zákonným spôsobom, pričom krajský súd mal za preukázané, že dôkazmi preukazujúcimi spáchanie protiprávneho konania žalobcom boli predovšetkým kľúčové výpovede dvoch príslušníkov Policajného zboru vykonávajúcich motohliadku v rozhodnom čase, t.j. v čase zistenia protiprávneho konania žalobcu - 4. augusta 2013. Z ich výpovedí zachytených v Zápisnici o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci z 26. augusta 2013, číslo KRPZ-BA-KDI6-502-006/2013 (ppráp. T.) a z 26. augusta 2013, číslo KRPZ-BA-KDI6-502-009/2013 (práp. T.) bolo jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že motorové vozidlo viedol žalobca pod vplyvom alkoholu, v kritickom čase bol vo vozidle sám, nezastavil na pokyn hliadky, ktorú sa snažil ovplyvniť vo svoj prospech a po neúspechu sa vyhrážal členom hliadky fyzickou likvidáciou. Obranu žalobcu spočívajúcu v tom, že tento nebol vodičom kontrolovaného osobného motorového vozidla, bol iba spolujazdcom, pričom skutočný vodič z vozidla utiekol, vyhodnotil aj najvyšší súd ako účelovú. Z výpovedí príslušníkov motohliadky jednoznačne vyplynulo, že motorové vozidlo viedol sám žalobca, iná osoba sa v motorovom vozidle nenachádzala, a keďže motorové vozidlo žalobcu mali neustále na dohľad, nebolo ani možné, že by iná osoba z neho ušla bez toho, aby si to všimli uvedení príslušníci motohliadky. Navyše, skutočnosť, že žalobca motorové vozidlo nevedel, žalobca začal uplatňovať až v čase, keď bol predvedený na Obvodné oddelenie Policajného zboru a nie ihneď, teda už v čase zastavenia motorového vozidla hliadkou, čo by sa javilo vzhľadom na podstatu a charakter tohto tvrdenia za prinajmenšom vhodné. Najvyšší súd uvádza, že dokazovanie v danej veci

bolo vykonané zákonným spôsobom, keď za nosný dôkaz bol správnymi orgánmi prijatý úradný záznam členov motohliadky, ktorého vážnosť nie je možné v danej veci spochybníť. Posudzovanie v rámci správnej úvahy žalovaného podľa názoru najvyššieho súdu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, predovšetkým s ohľadom na to, že každý príslušník policajného zboru má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má svojím správaním byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. Na činnosť policajného zboru sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou policajného zboru je chrániť záujmy spoločnosti, a s tým sú spojené aj vyššie nároky na činnosť jeho príslušníkov.

70. K námietke žalobcu, že správne orgány neakceptovali ním navrhnuté dôkazy (záznam z kamery, výsluch údajného vodiča motorového vozidla) najvyšší súd uvádza, že v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je príznačná aj pre tento druh správneho konania (personálneho konania) vyplýva, že správny orgán má možnosť podľa svojej úvahy posúdiť, či sa niektorá skutočnosť ukázala v rámci dokazovania ako pravdivá, t.j. či sama o sebe je ako dôkaz dostačujúca, alebo či je potrebné zadovážiť ďalšie dôkazy, ktoré vytvoria úplnejšie podklady pre rozhodnutie. Tomu zodpovedá aj zákonné znenie § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov podľa vlastnej úvahy je myšlienkový proces, v rámci ktorého správny orgán prijíma jedno tvrdenie a odmieta iné, pričom sa opiera o logické úsudky, ako aj ďalšie okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a majú pre konanie a rozhodnutie istý stupeň relevancie. Pri hodnotení dôkazov správny orgán hodnotí procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie s tým, že pokiaľ samotný zákon neurčuje záväzným spôsobom prípustnosť konkrétnych dôkazných prostriedkov a ich dôkaznú silu, je na samotnom správnom orgáne, akú dôkaznú silu dôkazu prisúdi. Nebolo teda povinnosťou správneho orgánu vykonať dôkazy navrhnuté účastníkom konania. Pokiaľ správny orgán na základe vykonaného dokazovania vyhodnotením zadovážených a vykonaných dôkazov dospel k záveru, že z ustáleného skutkového základu bol preukázaný skutočný stav veci, zakladajúci právny záver pre rozhodnutie, vo veci rozhodol a v odôvodnení rozhodnutia sa vypořiadal s námietkami a návrhmi žalobcu ako účastníka konania, postupoval v súlade so zákonom. V ďalšom najvyšší súd odkazuje na predchádzajúci bod 69 tohto rozhodnutia.

71. K námietke žalobcu týkajúcej sa sfaľovania jeho podpisu v správe o objasnení priestupku najvyšší súd uvádza, že táto okolnosť sama o sebe nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom bolo dostatočne preukázané v personálnom konaní z výpovedí príslušníkov Policajného zboru vykonávajúcich motohliadku v rozhodnom čase. Rovnako aj nesprávny poukaz krajského súdu na § 136 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý zjavne s predmetom konania nesúvisí, nezakladá bez ďalšieho zmätočnosť, alebo aj nesprávnosť jeho rozhodnutia.

72. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné a kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

73. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona vyplýva len v prípade, ak je splnená podmienka výnimočnosti, čo podľa najvyššieho súdu v danej veci nebolo splnené (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

74. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.